

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: EUJUR@um.dk

EUJUR j.nr. 23/02607

27. marts 2025

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i uge 14-16 i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-92/23	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn (Rol.) Påstande: 1) Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, 7 og 10 i direktiv 2002/20/EF (1), artikel 4, nr. 2), i direktiv 2002/77/EF (2), artikel 9 i direktiv 2002/21/EF (3), de almindelige principper om proportionalitet, forbud mod forskelsbehandling og loyalt samarbejde samt artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i) ved at Médiatanács (medieråd, Ungarn) har vedtaget afgørelse nr. 830/2020 af 8. september 2020, hvorved der blev givet afslag på forlængelse af Klubrádiós brugsret til frekvenser, ii) ved at have vedtaget en lovbestemmelse som § 48, stk. 7, i lov nr. CLXXXV af 2010, som i tilfælde af gentagen overtrædelse automatisk udelukker forlængelse af rettigheder til brug af radiofrekvenser til radiospredning, også selv om overtrædelsen ikke er særlig alvorlig og har en rent formel karakter, og iii) ved på denne uforholdsmæssige og diskriminerende måde at forhindre Klubrádió i at fortsætte sin virksomhed inden for sektoren for spredning af radiosignaler. Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8 og 9 i direktiv 2002/21, artikel 5, stk. 3, i direktiv 2002/20 og det almindelige princip om god forvaltning iv) ved ikke inden for den frist på seks uger, som er fastsat i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2002/20, at have truffet en afgørelse om ansøgningen om forlængelse af Klubrádiós brugsret til frekvenser og</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet</p>	GA	03.04.25

	<p>v) ved ikke i forbindelse med den frekvens, som Klubrádió tidligere brugte, at have gennemført en tilladelsesprocedure inden for tidsmæssige grænser, som ville have muliggjort, at Klubrádió modtog afgørelsen, inden selskabets brugsret udløb. Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/20, artikel 45 i direktiv (EU) 2018/1972 (4) og artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,</p> <p>vi) ved at medierådet den 4. november 2020 offentliggjorde et udbud og den 10. marts 2021 vedtog afgørelse nr. 180/2021, hvori dette råd</p> <p>—betingede tildeling af radiofrekvensspektret af uforholdsmæssige krav,</p> <p>—ikke a priori fastsatte kravene for tildeling af spektret og</p> <p>—ikke udøvede noget skøn ved bedømmelsen af grovheden og relevansen af de fejl i ansøgningerne, som kunne få betydning for, om de kunne godkendes, og heller ikke tog den ubetydelige karakter af disse fejl i betragtning.</p> <p>vii) Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 45, stk. 1, i direktiv 2018/1972 samt proportionalitetsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling ved at have vedtaget en lovbestemmelse som § 65, stk. 11, i lov nr. CLXXXV af 2010, som ikke giver mulighed for ansøgning om en midlertidig brugsret, hvis medietjenesteudbyderens brugsret ikke på forhånd er blevet forlænget, mens loven gør dette muligt for udbydere, som allerede én gang har fået deres brugsret forlænget, uden at der er angivet en begrundelse for denne forskelsbehandling, og idet de grunde, som udelukker forlængelse, ikke udelukker tildeling af en ny brugsret.</p> <p>2) Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-607/21	<p>État belge</p> <p><u>Emne:</u> Krav til dokumentation for forsørgelsesforhold efter opholdsdirektivets art. 2, stk. 2, litra d), i en situation, hvor ansøgningen om opholdsret ikke indgives i forbindelse med indrejsen i værtsmedlemsstaten</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal der i forbindelse med undersøgelsen af begrebet person, der forsørges, som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF tages hensyn til en ansøgers situation, når denne allerede befinder sig på den stats område, hvor referencepersonen er etableret? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal en ansøger, der befinder sig lovligt på denne stats område, da behandles forskelligt i forhold til en ansøger, der ikke befinder sig lovligt på dette område? 3. Skal artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	10.04.25

	<p>forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at en slægtning i opstigende linje for at kunne anses for at blive forsørget og således falde ind under denne bestemmelses definition af »f familiemedlem« [kan påberåbe] sig et reelt forsørgelsesforhold i oprindelseslandet, der er fastslået ved hjælp af dokumenter, som imidlertid blev udstedt flere år før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse som familiemedlem til en unionsborger, med den begrundelse, at afrejsen fra oprindelseslandet og indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i værtsmedlemsstaten ikke er tidsmæssigt sammenfaldende?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, hvad er da kriterierne for bedømmelsen af forsørgelsesforholdet for en ansøger, der ansøger om tilladelse til at slutte sig til en unionsborger eller dennes partner som slægtning i opstigende linje uden at have kunnet opnå opholdstilladelse på grundlag af en ansøgning indgivet i umiddelbar forlængelse af afrejsen fra oprindelseslandet?</p>			
C-225/22	<p>AW „T” <u>Emne:</u></p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) samt princippet om EU-rettens forrang fortolkes således, at disse 2 bestemmelser ikke giver en national domstol mulighed for at anvende en afgørelse fra en forfatningsdomstol, der er gyldig i henhold til national ret, herunder af forfatningsmæssig rang, når afgørelsen udelukker prøvelse ved en national domstol af, om et dømmende organ er uafhængigt, upartisk og forudgående oprettet ved lov i EU-rettens forstand på grund af den måde, hvorpå dommerne udnævnes?</p> <p>2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3 og artikel 6, stk. 3, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47 og artikel 267 TEUF fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for national lovgivning vedtaget af en medlemsstat som: a) forbyder en national domstol at vurdere lovligheden af udnævnelsen af en dommer og følgelig at undersøge, om en dømmende myndighed er en domstol i EU-rettens forstand, og som b) fastsætter disciplinært ansvar for en dommer for den pågældendes dømmende virksomhed i forbindelse med en sådan behandling?</p> <p>3) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47 og artikel 267 TEUF fortolkes således, at en almindelig domstol, der opfylder de krav, der stilles til en domstol i EU-rettens forstand, ikke er bundet af en dom fra en ret i sidste instans, der er sammensat af medlemmer, der er udnævnt til dommere på en måde, der åbenlyst er i modstrid med den nationale lovgivning, der regulerer udnævnelsesproceduren til dommerembedet ved Sad Najwyzszy (øverste domstol), som følge af hvilken retten ikke opfylder kravet om en uafhængig, upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p>	GA	10.04.25

<p>lov og giver borgerne effektiv retsbeskyttelse, og som er afsagt ved anvendelse af et ekstraordinært retsmiddel (ekstraordinær appel), der ophæver en endelig dom og hjemviser sagen til en almindelig domstol til fornyet behandling?</p> <p>4) Såfremt svaret på det tredje spørgsmål er bekræftende, skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47 og artikel 267 TEUF fortolkes således, at manglende bindende virkning betyder, at – en dom afsagt af en ret i sidste instans, som er sammensat på den måde, der er beskrevet i det tredje spørgsmål, ikke er en dom i retlig forstand (dommen er en nullitet) i henhold til EU-retten, og en vurdering af dette kan foretages af en almindelig domstol, der opfylder kravene til en domstol i henhold til EU-retten, – eller er den afgørelse, der er truffet af retten i sidste instans, som er sammensat på den måde, der er beskrevet i det tredje spørgsmål, en gyldig afgørelse, men den almindelige domstol, der på ny behandlersagen, er berettiget og forpligtet til at nægte at anvende bestemmelserne i national ret vedrørende virkningerne af denne afgørelse i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv retsbeskyttelse?</p>			
---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sagstype	Proces-skridt	Dato
C-525/23	<p>Oti <u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Er en medlemsstats praksis, der med henblik på at godtage, at en ansøger, der er tredjelandsstatsborger, som ønsker at udføre volontørarbejde, har midler til sit underhold – efter den pågældende har fremlagt bevis for, at vedkommendes slægtning, som ikke anses for et familiemedlem, på grundlag af sin lovligt erhvervede indkomst og gennem regelmæssige overførsler af det beløb, der kræves med henblik på ansøgerens underhold, kan stille og stiller tilstrækkelige midler til rådighed for ansøgerens underhold og til sidstnævntes hjemrejse – som en yderligere betingelse kræver, at den pågældende ansøger præcist angiver, om det modtagne beløb er indkomst eller formue, og endvidere fremlægger dokumentation for det retlige grundlag for denne indkomst eller formue, samt om den pågældende selv definitivt råder over denne indtægt eller formue uden begrænsninger, i overensstemmelse med den skønsmargen, som medlemsstaterne er tillagt i henhold til artikel 7, stk. 1, litra e), i [direktiv (EU) 2016/801], i betragtning af de formål, der fremgår af 2. og 41. betragtning til og artikel 1, litra a), og artikel 4, stk. 1, i dette direktiv?</p> <p>2) I betragtning af princippet om EU-rettens forrang, princippet om retfærdig behandling i henhold til artikel 79 TEUF, princippet om fri opholdsret, der er fastsat i artikel 45 i chartret [om grundlæggende rettigheder] og retten til adgang til effektive retsmidler</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	03.04.25

	<p>og til en upartisk domstol, der er fastsat i chartrets artikel 47, samt 54. og 61. betragtning til [direktiv 2016/801], navnlig retssikkerhedsprincippet, har den omstændighed, at den anførte nationale lovgivning om opholdstilladelser samlet set ikke indeholder de betingelser, der er nævnt i det første præjudicielle spørgsmål, således at disse betingelser ikke er blevet indført af lovgiver, men derimod af medlemsstatens øverste retsinstans i forbindelse med anvendelsen af lovgivningen, som skal anvendes som præcedens, da betydning for svaret på det første præjudicielle spørgsmål?</p> <p>3) For så vidt som det i forbindelse med anvendelsen af den nationale lovgivning med henblik på at godtage, at ansøgeren råder over midler til sit underhold også er nødvendigt at forelægge en erklæring og dokumentation med hensyn til førnævnte betingelser, skal artikel 7, stk. 1, litra e), [i direktiv 2016/801], i betragtning af kravet om retfærdig behandling, der følger af artikel 79 TEUF, retten til adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, der er fastsat i chartrets artikel 47, kravet om retssikkerhedsprincippet, der er nævnt i anden betragtning [til direktiv 2016/801], og det, der fremgår af 41. og 42. betragtning til dette direktiv som proceduremæssige garantier, i den foreliggende sag da fortolkes således, at en medlemsstats praksis kun er i overensstemmelse med bestemmelserne i lovgivningen, hvis ansøgeren i henhold til denne praksis pålægges, idet denne oplyses om retsvirkningerne, at angive og fremlægge dokumentation for overholdelsen af de yderligere betingelser, der anses for nødvendige, på en sammenhængende og konsekvent måde, og hvorefter der alene gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse på grund af manglende opfyldelse af de krav, der er fastlagt i retspraksis, hvis den pågældendes rettigheder er blevet respekteret på denne måde, og de proceduremæssige garantier er blevet overholdt?</p>				
C-641/23	<p>Dubers <u>Sagen vedrører:</u> I. Er artikel 17, stk. 4 og 7, i rammeafgørelse 2002/584/RIA sammenholdt med artikel 267 TEUF til hinder for, at en medlemsstat gennemfører førstnævnte bestemmelse således, at en fuldbyrdende judicial myndighed, hvis afgørelser kan appelleres, ikke må forlænge fristen for afgørelse på 90 dage alene af den grund, at den agter at forelægge spørgsmål til præjudicial afgørelse for Den Europæiske Unions Domstol uden for denne frist, således af denne myndighed følgende er nødt til at træffe afgørelse om fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre uden at forelægge disse spørgsmål?</p> <p>II. Er artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584/RIA sammenholdt med artikel 18 TEUF og, om nødvendigt, sammenholdt med artikel 20 og artikel 21, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for, at en medlemsstat gennemfører førstnævnte bestemmelse således, at overgivelse med henblik på retsforfølgning af personer, som er</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	03.04.25

	<p>bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, kun kan gøres betinget af garantien om overførelse, hvis det forhold, som er årsagen til overgivelsen med henblik på retsforfølgning, er omfattet af denne medlemsstats jurisdiktion – hvilket indebærer, at denne betingelse ikke er opfyldt, hvis dette forhold ikke er strafbart ifølge denne medlemsstats lovgivning – mens denne medlemsstat ikke fastsætter samme betingelse for sine egne statsborgere?</p> <p>III. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 9, stk. 1, litra d), i rammeafgørelse 2008/909/RIA sammenholdt med denne rammeafgørelses artikel 25 samt sammenholdt med artikel 4, nr. 1), og artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584/RIA til hinder for, at en medlemsstat, der har anvendt artikel 7, stk. 4, i rammeafgørelse 2008/909/RIA, gennemfører førstnævnte bestemmelse således, at andre myndigheder i den fuldbyrdende medlemsstat (som fuldbyrdelses-stat), efter at den fuldbyrdende judicielle myndighed under en garanti for overførelse har accepteret overgivelse til den udstedende medlemsstat med henblik på retsforfølgning for et forhold som omhandlet i artikel 2, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584/RIA, som ikke er strafbart i henhold til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, men for hvilket den fuldbyrdende judicielle myndighed udtrykkeligt har undladt at afslå overgivelse af disse grunde, skal eller kan nægte at anerkende og fuldbyrde den straf, som i den udstedende medlemsstat er blevet idømt for denne handling, på grund af den manglende strafbarhed ifølge den fuldbyrdende medlemsstats ret (som fuldbyrdelsesstat) og derfor også skal eller kan nægte at benytte garantien for overførelse?</p>				
C-672/23 og C-673/23	<p>Electricity & Water Authority of the Government of Bahrain e.a. m.fl</p> <p><u>Sagen vedrører:</u> Spørgsmål 1a</p> <p>Foreligger der en snæver forbindelse som omhandlet i Bruxelles-Ia-forordningens artikel 8, nr. 1), mellem</p> <p>i) på den ene side et søgsmål mod en hovedsagsøgt, der ikke er adressat for en kartelafgørelse fra Kommissionen, men som en enhed, hvorom det hævdes, at den hører til en virksomhed i henhold til EU-konkurrenceretten (herefter »virksomhed«), pålægges top-down-hæftelsen for en fastslået overtrædelse af det EU-retlige kartelforbud, og</p> <p>ii) på den anden side et søgsmål mod</p> <p>(A) en medsagsøgt, som er adressat for denne afgørelse, og/eller</p> <p>(B) en medsagsøgt, som ikke er adressat for afgørelsen, og hvorom det hævdes, at den pågældende som en retlig enhed hører til en virksomhed, som ved afgørelsen er blevet holdt ansvarlig i offentligt-retlig henseende for overtrædelsen af det EU-retlige kartelforbud?</p> <p>Gør det i denne forbindelse en forskel,</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	03.04.25

	<p>(a) om den hovedsagsøgte, der er blevet pålagt top-down-hæftelsen, i kartel-perioden blot ejede og forvaltede aktier</p> <p>(b) – såfremt spørgsmål 4a besvares bekræftende – om den hovedsagsøgte, der er blevet pålagt top-down-hæftelsen, deltog i fremstillingen, distributionen, salget og/eller leveringen af kartelomfattede produkter og/eller i leveringen af kartelomfattede tjenesteydelser</p> <p>(c) om den medsagsøgte, der er adressat for afgørelsen, i denne afgørelse kvalificeres som</p> <p>(i) en faktisk deltager i kartellet i den forstand, at vedkommende faktisk deltog i den eller de aftaler, der overtrådte konkurrencereglerne, og/eller i den samordnede praksis, eller</p> <p>(ii) en retlig enhed, der hører til den virksomhed, som er blevet holdt ansvarlig i offentligt-retlig henseende for overtrædelsen af det EU-retlige kartelforbud</p> <p>(d) om den medsagsøgte, der ikke er adressat for afgørelsen, faktisk har fremstillet, distribueret, solgt og/eller leveret kartelomfattede produkter og/eller faktisk har leveret kartelomfattede tjenesteydelser</p> <p>(e) om den hovedsagsøgte og den medsagsøgte hører til den samme virksomhed eller ikke</p> <p>(f) om sagsøgerne direkte eller indirekte har købt produkter af den hoved-sagsøgte og/eller direkte eller indirekte har gjort brug af dennes tjenesteydelser?</p> <p>Spørgsmål 1b</p> <p>Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1a, om det kan forudses eller ikke, at den pågældende medsagsøgte vil blive sagsøgt ved den ret, der er kompetent med hensyn til den hovedsagsøgte? Er denne forudsigtelighed i så fald et separat kriterium ved anvendelsen af Bruxelles-Ia-forordningens artikel 8, nr. 1)? Foreligger der principielt en sådan forudsigtelighed henset til dommen i sagen Sumal af 6. oktober 2021 (C-882/19, EU:C:2021:800)? I hvilket omfang kan det på baggrund af de i spørgsmål 1a nævnte omstændigheder [litra a)-f)] i den foreliggende sag forudses, at den medsagsøgte vil blive sagsøgt ved den ret, der er kompetent med hensyn til den hovedsagsøgte?</p> <p>Spørgsmål 2</p> <p>Skal der ved fastlæggelsen af kompetencen også tages hensyn til, om søgsmålet mod den hovedsagsøgte eventuelt vil blive taget til følge? Er det i så fald tilstrækkeligt ved denne bedømmelse, at det ikke på forhånd kan udelukkes, at søgsmålet vil blive taget til følge?</p> <p>Spørgsmål 3a</p> <p>Omfatter den EU-retlige ret til erstatning, som enhver har ret til på grund af en konstateret overtrædelse af det EU-retlige kartelforbud, retten til at gøre en skade gældende, som er opstået uden for EØS?</p> <p>Spørgsmål 3b</p> <p>Skal eller kan den i konkurrenceretten anerkendte formodning for, at moderselskaberne (som er blevet</p>				
--	---	--	--	--	--

	<p>pålagt bøder) udøver bestemmende indflydelse på daterselskabernes økonomiske aktivitet («Akzo-formodningen»), anvendes i (civilretlige) sager om skader som følge af et kartel?</p> <p>Spørgsmål 3c Opfylder et mellemholdingselskab, som udelukkende forvalter og ejer aktier, det andet Sumal-kriterium (udøvelse af en økonomisk aktivitet, der har en konkret forbindelse med genstanden for den overtrædelse, som moderselskabet er blevet holdt ansvarlig for)?</p> <p>Spørgsmål 4a Kan forskellige sagsøgte med hjemsted i samme medlemsstat i forbindelse med anvendelsen af Bruxelles-Ia-forordningens artikel 8, nr. 1), være hoved-sagsøgte (sammen)?</p>				
C-710/23	<p>Ministerstvo zdravotníctví II <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal udlevering af navn, fornavn, underskrift og kontaktoplysninger til en fysisk person, der er medlem af en bestyrelse eller repræsentant af en juridisk person, når udlevering sker alene med henblik på at identificere den (person, der er bemyndiget til at handle på vegne af vedkommende) juridiske person, anses som behandling af »personoplysninger« om en fysisk person, som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), og dermed anses for omfattet af databeskyttelsesforordningens anvendelsesområde?</p> <p>2) Kan et administrativt organs anvendelse af en EU-retlig forordning, der finder umiddelbar anvendelse, navnlig databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c), eller, i givet fald, litra e), ved en national lovgivning, herunder fast retspraksis, gøres betinget af opfyldelsen af yderligere krav, der ikke fremgår af forordningens ordlyd, men som faktisk udvider den registreredes retsbeskyttelsesniveau, og navnlig et krav, der består i en pligt, der påhviler det offentlige organ, til på forhånd at orientere den registrerede om, at der er indgivet en anmodning om at udlevere dennes personoplysninger til tredjemand?</p>	<p>Forsvarsministeriet</p> <p>Patent- og Varemærkestyrelsen</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Energistyrelsen</p>	O-sag	Dom	03.04.25
C-713/23	<p>Wojewoda Mazowieck <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 20, stk. 2, litra a), og artikel 21, stk. 1, TEUF sammenholdt med artikel 7 og artikel 21, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at de kompetente myndigheder i en medlemsstat, hvor en unionsborger, der har indgået ægteskab med en anden unionsborger</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Digitaliseringsministeriet</p> <p>Social- og Boligministeriet</p>	O-sag	GA	03.04.25

	(to personer af samme køn) i en medlemsstat i overensstemmelse med lovgivningen i dette land, kan afslå at anerkende og indføre denne vielsesattest ved transskribering i det nationale civilstandsregister, og derved forhindre disse personer i at opholde sig i denne stat med den pågældende civilstand og med samme efternavn, alene fordi loven i værtsmedlemslandet ikke giver mulighed for ægteskab mellem to personer af samme køn?				
C-726/23	<p>Arcomet Towercranes <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at det beløb, som et selskab (hovedselskabet) fakturerer et tilknyttet selskab (driftsselskabet), svarende til det beløb, der i henhold til overskudsmetoden i OECD's retningslinjer om interne afregningspriser er nødvendigt for at udligne driftsselskabets overskud i forhold til de udførte aktiviteter og de påtagne risici, udgør en betaling for en tjenesteydelse, som dermed er omfattet af momsens anvendelsesområde? 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 168 og 178 i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem da fortolkes således, at afgiftsmyndighederne har beføjelse til, ud over fakturaen, at anmode om dokumenter (eksempelvis aktivitetsrapporter, dokumenter om [arbejdernes] fremskridt osv.), der godtgør anvendelsen af de erhvervede tjenesteydelser i forbindelse med den afgiftspligtige persons afgiftspligtige transaktioner, eller skal denne vurdering af retten til momsfradrag udelukkende være baseret på den direkte tilknytning mellem erhvervelsen og leveringen af varer eller tjenesteydelser eller [mellem erhvervelsen og] hele den afgiftspligtige persons økonomiske virksomhed?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	03.04.25
C-807/23	<p>Jones Day <u>Påstande:</u> Skal artikel 45 TEUF om arbejdskraftens frie bevægelighed fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning, hvorefter det for at blive optaget på listen over østrigske advokatfuldmægtige kræves, at en del af en advokatfuldmægtigs praktiske uddannelse (uddannelsesperiode) skal tilbringes som advokatfuldmægtig hos en advokat i Østrig, dvs. på det nationale område, (»hovedperiode«), mens virksomhed hos en advokat i en anden EU-medlemsstat ikke er tilstrækkelig for så vidt angår denne del af den praktiske uddannelse (uddannelsesperiode), selv om denne virksomhed dér udøves under tilsyn af en advokat, der er medlem af det østrigske advokatsamfund, og som praktiserer på området for østrigsk ret?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	03.04.25
C-743/24	<p>Alchaster II <u>Sagen vedrører:</u> Vil anvendelsen af ændrede regler, som medfører, at en person, der er dømt for en eller flere lovovertrædelser og idømt en eller flere tidsbestemte straffe, skal afsone mindst to tredjedele af en sådan straf og derefter</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	03.04.25

	<p>kun vil have en betinget ret til prøveløsladelse, afhængig af en vurdering af AL-CHASTER II 15 farlighed, hvorimod denne person i henhold til de regler, der var gældende på tidspunktet for de hævdede lovovertrædelser, ville have haft en automatisk lovfæstet ret til prøveløsladelse, når den pågældende havde afsønet halvdelen af denne straf, indebære, at den dømte person idømmes en »hårdere straf« end den straf, der var gældende på tidspunktet for de hævdede lovovertrædelser, således at der er tale om en tilsidesættelse af chartrets artikel 49, stk. 1?</p>				
C-292/23	<p>Parquet <u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 42, stk. 1, i forordning 2017/1939 fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 90 i Ley Orgánica 9/2021 (organisk lov 9/2021) af 1. juli 2021, hvorefter en proceduremæssig retsakt vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed, der skal have retsvirkning over for tredjemand (som omhandlet i den anførte bestemmelse), såsom den europæiske delegerede anklagers afgørelse om at indkalde vidner ved dekret af 2. februar 2023, er unddraget domstolskontrol? 2. Skal artikel 6 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7 i direktiv (EU) 2016/343 fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 90, sammenholdt med artikel 42, stk. 1 og 3, og artikel 43, i Ley Orgánica 9/2021 (organisk lov 9/2021) af 1. juli 2021, hvorefter en retsakt vedtaget af Den Europæiske Anklagemyndighed såsom den europæiske delegerede anklagers afgørelse om at indkalde en tredjemand som vidne, idet der vurderes at være en rimelig formodning for, at denne tredjemand har deltaget i de efterforskede strafbare forhold, er unddraget domstolskontrol? 3. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 86, stk. 3, TEUF fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en ordning for domstolskontrol såsom den, der er fastsat i artikel 90 og 91 i Ley Orgánica 9/2021 (organisk lov 9/2021) i forbindelse med de europæiske delegerede anklagers handlinger iværksat på grundlag af artikel 42, stk. 1, og artikel 43 i Ley Orgánica 9/2021 (organisk lov 9/2021), hvorefter en foranstaltning, som den europæiske delegerede anklager har iværksat under udøvelse af sine efterforskningsbeføjelser, og som ikke svarer til nogen af de nationale processuelle regler om anfægtelse af afgørelser truffet af forundersøgelser-dommerne under udøvelse af deres efterforskningsbeføjelser, er unddraget domstolskontrol? 4. Skal artikel 2 TEU, der fastsætter de retsstatsprincipper, som Unionen bygger på, sammenholdt med adgangen til effektive retsmidler og retten til en rettergang med alle de garantier, som er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og effektivitetsprincippet som fastsat i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en ordning for</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	08.04.25

	domstolskontrol med de europæiske delegerede anklageres handlinger, som begrænser de tilfælde, hvor der kan anlægges søgsmål til anfægtelse af en afgørelse, til et begrænset antal tilfælde, såsom den ordning, der er fastsat i spansk lovgivning ved artikel 90 og 91 i Ley Orgánica 9/2021 (organisk lov 9/2021)?				
T-9/23	<p>Koppers Danmark m.fl. mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Sagen fremmes til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.</p> <p>—Den anfægtede forordning (1) annulleres, for så vidt som den indfører begrænsninger for markedsføringen af behandlede artikler.</p> <p>—Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p> <p>—Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.</p>	Miljø- og Ligestillingsministeriet	O-sag	Dom	09.04.25
C-143/23	<p>Mercedes-Benz Bank et Volkswagen Bank</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1. Er det foreneligt med EU-retten, navnlig med artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF, hvis størrelsen af den erstatning, som forbrugeren skal betale for værdiforringelsen af det finansierede køretøj i forbindelse med en forbrugerkreditaftale, hvor fortrydelsesretten er blevet gjort gældende, og som er knyttet til en købsaftale vedrørende et køretøj, som er indgået i fysisk handel, beregnes på en sådan måde, at forhandlerens indkøbspris på tidspunktet for tilbageleveringen af køretøjet trækkes fra forhandlerens salgspris på tidspunktet for forbrugerens erhvervelse af køretøjet?</p> <p>2. Sigter bestemmelsen i artikel 14, stk. 3, litra b), første punktum, i direktiv 2008/48/EF mod en fuldstændig harmonisering for forbrugerkreditaftaler, som er knyttet til en købsaftale vedrørende et køretøj, og er bestemmelsen dermed bindende for medlemsstaterne? Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>3. Er det foreneligt med EU-retten, navnlig med artikel 14, stk. 1, i direktiv 2008/48/EF, hvis kredittageren efter fortrydelsen af en forbrugerkreditaftale, der er knyttet til en købsaftale vedrørende et køretøj, i perioden mellem udbetalingen af lånet til sælgeren af det finansierede køretøj og tidspunktet for tilbageleveringen af køretøjet til kreditgiveren (eller sælgeren) skal betale den i aftalen fastsatte debitorrente?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	10.04.25
C-481/23	<p>Sangas</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>I henhold til artikel 19, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde er det nødvendigt, at Den Europæiske Unions Domstol udtaler sig om følgende spørgsmål:</p> <p>1. For så vidt som det i artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA) fastsættes, at en af de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	10.04.25

	<p>europæisk arrestordre er, at den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en strafedom eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og den eftersøgte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning:</p> <p>a) Er det tilladt at udvide anvendelsen af denne fakultative grund til at afslå overgivelse til tilfælde, hvor der endnu ikke er truffet endelig afgørelse over for den eftersøgte?</p> <p>b) Såfremt denne mulighed er tilladt, er det da muligt at afslå overgivelse med henvisning til, at den eftersøgte er bosat i fuldbyrdelsesstaten, uden at fuldbyrdelsesstaten forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen eller den anden frihedsberøvende foranstaltning i henhold til sin nationale lovgivning?</p> <p>2. For så vidt som det i artikel 4, nr. 4), i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA) fastsættes, at en af de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre er, at der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har jurisdiktionskompetence i medfør af sin egen strafferet, er det muligt at udvide denne fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre til tilfælde, hvor der er indtrådt forældelse med hensyn til strafferetlig forfølgning eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den fuldbyrdende medlemsstat, selv om retterne i denne stat ikke er kompetente til at pådømme de strafbare handlinger?</p>				
C-657/23	<p>Ministerstvo zemědělství <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 54, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 fortolkes således, at når fristen på 18 måneder, der er fastsat i denne bestemmelse, udløber, bortfalder en medlemsstats ret til at kræve, at støttemodtageren tilbagebetaler det uretmæssigt modtagne beløb?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	10.04.25
C-97/24	<p>The Minister for Children, Equality, Disability, Integration and Youth <u>Sagen vedrører:</u> i) Hvis der ikke er anført noget om »force majeure« som ansvarsfrihedsgrund i et direktiv eller i den relevante gennemførelseslovgivning, er det da alligevel muligt at påberåbe sig en sådan ansvarsfrihedsgrund i forbindelse med et erstatningskrav i medfør af Francovich-doktrinen for overtrædelse af en EU-retlig forpligtelse, som tillægger enkeltpersoner rettigheder, der er udledt af den grundlæggende ret til menneskelig værdighed indeholdt i chartrets artikel 1 (uanset om ansvarsfrihedsgrunden falder inden for andet led af kriterierne for erstatningsansvar i medfør af dommen i sagen Brasserie du Pêcheur og Factortame eller ej)?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	10.04.25

	ii) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, hvad er da parametrene for og rette omfang af force majeure som ansvarsfrihedsgrund?				
C-101/24	<p>Finanzamt Hamburg-Altona <u>Sagen vedrører:</u> 1) Finder artikel 28 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem anvendelse under omstændigheder som i hovedsagen, hvor en tysk afgiftspligtig person (udvikleren) før den 1. januar 2015 leverede en tjenesteydelse elektronisk til ikke-afgiftspligtige personer (slutkunder) med bopæl i Fællesskabet via en appstore tilhørende en irsk afgiftspligtig person, med den konsekvens, at den irske afgiftspligtige person skal behandles, som om den pågældende havde modtaget disse tjenesteydelser fra udvikleren og leveret dem til slutkunderne, fordi appstoren først i bestillingsbekræftelserne til slutkunderne nævnte udvikleren som leverandør og specificerede tysk moms?</p> 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Ligger stedet for den fiktive tjenesteydelse i henhold til artikel 28 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som udvikleren leverede til appstoren, i henhold til artikel 44 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem i Irland eller i henhold til artikel 45 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem i Forbundsrepublikken Tyskland? 3) Såfremt udvikleren i henhold til besvarelsen af det første og det andet spørgsmål ikke leverede tjenesteydelser i Forbundsrepublikken Tyskland: Skylder udvikleren tysk moms i henhold til artikel 203 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, fordi appstoren i overensstemmelse med det aftalte i sine bestillingsbekræftelser, som blev sendt til slutkunderne via e-mail, nævnte udvikleren som leverandør og specificerede tysk moms, selv om slutkunderne ikke kan fradrage den indgående moms?	Skatteministeriet	O-sag	GA	10.04.25
C-182/24	<p>SACD e.a. <u>Sagen vedrører:</u> Spørgsmål nr. 1: Skal artikel 2, 3, 4 og 8 i direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001, artikel 1-3 i direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 og artikel 1, 2 og 9 i direktiv 2006/116/EF af 12. december 2006, idet disse bestemmelser garanterer ophavsmanden og medophavsmanden til et filmværk eller audiovisuelt værk både eneretten til at tillade eller forbyde reproduktion af deres værker og deres overføring til almenheden og en beskyttelsesperiode, der slutter 70 år efter, at den sidste overlevende medophavsmand til værket er død, samtidig med at de pålægger medlemsstaterne at fastsætte effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner og passende retsmidler for krænkelse af ophavsretten samt foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der ikke er unødigt komplicerede eller udgiftskrævende eller medfører urimelige frister eller</p>	Kulturministeriet	O-sag	GA	10.04.25

	<p>ugrundede forsinkelser, fortolkes således, at et søgsmål om krænkelse af ophavsretten til et fællesværk, der er anlagt af rettighedshaveren, kræver, at alle medophavs-mændene inddrages i søgsmålet for, at det kan antages til realitetsbehandling?</p> <p>Spørgsmål nr. 2: Skal rettighedshaverens ret til effektive retsmidler og adgang til en domstol, der udgør en del af retten til en retfærdig rettergang, som sikret ved artikel 2, 3, 4 og 8 i direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001, artikel 1-3 i direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 samt artikel 1, 2 og 9 i direktiv 2006/116/EF af 12. december 2006, direktiv 2006/115 af 12. december 2006 og artikel 17 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at antagelse til realitetsbehandling af et søgsmål om krænkelse af ophavsret er betinget af, at alle medophavs-mænd til værket inddrages i søgsmålet?</p>				
C-758/24 og C-759/24	<p>Alace m.fl. <u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Er EU-retten, og navnlig artikel 36, 37 og 38 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning) (EUT 2013, L 180, s. 60), sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til dette direktiv og fortolket i lyset af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (og artikel 6 og 13 i den europæiske menneskerettighedskonvention), til hinder for, at en national lovgiver, som har kompetence til at tillade udarbejdelsen af lister over sikre oprindelses-lande og til med henblik herpå at definere de kriterier, der skal overholdes, og de kilder, der skal anvendes, ligeledes direkte ved en primær retsakt udpeger et tredjeland som sikkert oprindelsesland?</p> <p>2) Under alle omstændigheder gælder det, at EU-retten, navnlig artikel 36, 37 og 38 i direktiv 2013/32, også læst i Er de, sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til dette direktiv og fortolket i lyset af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (og artikel 6 og 13 i den europæiske menneskerettighedskonvention), i det mindste til hinder for, at lovgiver udpeger et tredjeland som sikkert oprindelses-land uden at sikre, at de kilder, der anvendes til at begrunde denne udpegelse, er tilgængelige og kontrollerbare, således at asylansøgeren ikke kan anfægte oprindelsen, autoriteten, pålideligheden, relevansen, rettidigheden, fuldstændigheden og generelt indholdet af disse kilder eller undersøge dem af retten, som heller ikke er i stand til at drage deres egne konklusioner med hensyn til, om de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til direktivet, er opfyldt?</p> <p>3) Skal EU-retten, og navnlig artikel 36, 37 og 38 i direktiv 2013/32, sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til dette direktiv, og fortolket i lyset af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (og artikel 6 og 13 i den europæiske menneskerettighedskonvention), fortolkes således, at</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p> <p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p>	O-sag	GA	10.04.25

	<p>retten i forbindelse med en fremskyndet grænseprocedure [vedrørende personer fra] et oprindelsesland, der er udpeget som sikkert, under alle omstændigheder ved selv at indsamle oplysningerne fra de kilder, der er nævnt i direktivets artikel 37, stk. 3, kan anvende oplysninger om oprindelseslandet, der gør det muligt for den at kontrollere, at de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til direktivet, er opfyldt?</p> <p>4) Er EU-retten, og navnlig artikel 36, 37 og 38 i og bilag I til direktiv 2013/32, sammenholdt med 42., 46. og 48. betragtning til dette direktiv og fortolket i lyset af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (og artikel 6 og 13 i den europæiske menneskerettighedskonvention), til hinder for, at et tredjeland defineres som et »sikkert oprindelsesland«, når der i dette land findes kategorier af personer, for hvilke dette land ikke opfylder de materielle betingelser for en sådan udpegelse, der er fastsat i bilag I til direktivet?</p>				
--	--	--	--	--	--